

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1618. usque ad annum 1620

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1777

VD18 90118847

§. 7. Veteris Disciplinæ restauratio in Ordine Præmonstratensium a P.
Servatio Laeruels inchoata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67326](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67326)

buit, falsa, ejusque falsitas in hæc verba: Sæc. XVII.
 tanquam Episcopus universalis cadit, A. C. 1618.
 quasi alii Episcopi sint tantum Papæ Vicarii.

Post promulgatam harum propositionum censuram etiam Romæ hoc anno die secunda Decembris præfati Authoris liber *de Republica Ecclesiastica* & die decima sexta Martij anno Domini millesimo sexcentesimo vigesimo primo cetera ejusdem Marci Antonii opera ad librorum prohibitorum Catalogum fuisse rejecta.

§. VII.

Veteris disciplinae restauratio in Ordine Præmonstratensium a P. Servatio Lairuels inchoata.

Jam ab aliquo tempore celeberrimus Ordo Præmonstratensium ætatis vi-
 tio a primæva instituti sui sanctimonia
 declinare cæperat, prævalente otio, & ignorantia ceterisque malis ex hac ra-
 dice pupillantibus: nunquam tamen inter ipsas laxioris vitæ corruptelas
 adeo emarcuit Religiosi fervoris flos, quin non saltem pauci invenirentur, qui
 inter occulta cordis sui suspiria severiorem disciplinam revocare peroptarent.
 Hos inter haud infimus erat Venerabilis Pater Servatius Lairuels, qui a Francisco de Longo-Prato supremo Ordinis

Hist. Eccl. de Lorr. Calmet. tom. 3. pag. 150. Instit. ref. in Ord. Præm. Paris.

Long-Præ.

Præ-

Sæc. XVII. Præposito Visitator Generalis constitu-
 A. C. 1618. tus unacum Patre Daniele Picarto Ab-
~~batiam Sanctæ Mariæ seu Mussipontana-~~
 batiam Sanctæ Mariæ seu Mussipontana-
 nam in veterem disciplinæ sanctitatem
 vindicare statuit. Mortuo igitur Picar-
 to Abbas constitutus, varia condidit
 statuta, quæ ipsemet Generalis rata
 quidem habuit, perpetuam tamen a
 carnibus abstinentiam, necnon jejunii
 a Festo exaltationis S. Crucis usque ad
 Pascha excludi voluit, eoquod hujus
 legis veniam centum quindecim ab-
 hinc annis Papa fecisset. Obstiterant
 novis hisce institutis Religiosorum non-
 nulli, in quibus diuturna laxitatum
 consuetudo callum induxerat: nihilo-
 minus Patre Gouffeto, qui defuncto
 Francisco Præposito successerat, statu-
 ta rursus approbante, Pater Servatius
 hoc anno summum adiit Pontificem,
 supplex, ut sua quoque auctoritate in-
 stauratæ disciplinæ leges confirmaret,
 quas ubi ejus jussu Carolus Lotharingæ
 Cardinalis Virodunensis Episcopus
 examinaverat, easque veteri hujus Or-
 dinis instituto penitus consonas depre-
 henderat, Paulus V. Papa novam hanc
 reformationem in Congregationem eve-
 xit, edito desuper diplomate die deci-
 ma octava Junij. Postea Gregorio XV.
 Divi Petri Cathedram moderante, idem
 Præpositus Generalis statuit, ut deinceps

ceps veteris disciplinæ Cultores nulla-
 tenus stabili lege suo quisque Monaste-
 rio adscriptus remaneat, sed tanquam Sæc. XVII.
A. C. 1618.
 totius Congregationis membra de una
 in aliam Abbatiam, prout bene visum
 fuerit, transferri valeant, quod idem
 a Papa die decima septima Aprilis
 anno Domini millesimo sexcentesimo
 vigesimo primo confirmatum est, eo-
 demque anno Franciæ Rex novam hanc
 disciplinam, in cetera Regni Monaste-
 ria invehendi facultatem regio diploma-
 te concessit. Verum illius incrementa
 tam in Romana Curia, quam in Regis
 Senatu præpedire nitebantur laxioris
 disciplinæ Religiosi, caussantes, quod
 hæc diplomata falsis expositis, veris-
 que rationibus silentio pressis fuerint
 extorta, atque ipsissima hæc novitas
 non modo Ordinis firmitati, sed & Re-
 gis juribus adversetur. Nihilominus
 Papa die nona Februarij anno Salutis
 nostræ millesimo sexcentesimo vigesimo
 nono Reformatis Monasteriorum posses-
 sionem asserebat, eaque per Rupifocal-
 dium Cardinalem die vigesima sexta
 Augusti legitimo nomine novæ Congre-
 gationi unita fuisse declarabat. Deni-
 que hanc quoque Pontificis Sententiam
 anno sequenti die vigesima sexta Julii
 Ludovicus XIII. Franciæ Rex ratam
 habebat.

Hist. Eccles. Tom. LVI. C §. VIII.